

Om „Bøller“ og „Vollmissionen“.

Fra „Dagbladet“.

Citymissionen og dens Arbejde i Londons berøgtede og fattige East-end, Whitechapel, Southwark m. m. hører til et af de interessanteste Kapitel i Andre Missions Annaler.

For over 70 Aar siden vare disse Kvartaler af Byen saa godt som ganske utilgængelige for Politiet, med mindre det optraadte i større Skjulte. Med sine snevre, smudsige og daarlige oplyste Gader og Smøger vare disse Distrikter et fintet Tilhul for alle Europas Forbrudere. Der fødtes det forskønnede Liv i disse Kvartaler. Drukten, Slagsmaal, Ulugt i de værste Former, hørte til Dagens Orden. Smittomme Sygdomme rasede overalt. Og midt i denne baade i bogstavelig og aandelig Fortand forpøvede Luft opvoksende der Tusinder af Børn, oplærte til Forbrydelser og Synd. Stat og Kirke syntes lige magtesløse overfor disse 500,000 Proletarer. Først i 1835 begyndte man at vaagne til Besiddelse om Aarvenderne. En Præst, der havde slaet sig ned iblandt dem, skre til Bispestolen af London om Tilstanden, og den engelske Menighed indsaa Nødvendigheden af at gøre den hidtidige Forsømmelse god ved en energisk indre Mission. Grundlæggelsen af denne stude den fromme og opofrende David Kaim fra Glasgow, (sfr. A. Boff: David Kaim, Bymissions Stifters, i Kristl. Kalender for 1871, udg. af Stein og Paulsen). Grundlæggelsen og Oparbejdelsen af denne Mission er en hel Roman, fuld af Spænding og Interesse. Man læser ubørligere herom i en livlig Skildring af Sognepræst Jul Steen (Fra Bølleby d. 1. Aarg. 1885). Flere af de første Missionærer maatte bøde med Liv og Helbred, de faldt i alle de Snarer og Baghold, man havde lagt for Politiet. Snart stæde de Hænderne i Stykker paa Knivsblade, der vare indfærdede i de Reb, hvormed Børnene aabnedes til Lofstamrene, snart faldt de i Faldgruber og nishandledes paa det frygteligste af Kvarters Beboere, der saa Politifolket i Stebet for Benner i disse første Evangeliser. Trods Misshandling, Spot og Haan holdt de ud. Tusinder af Bibelen udbredtes af det britiske Bibelselskab; thi Uvidenheden var lige saa stor som Fornægtelsen og Raaheden. I Husene og paa aaben Gade løb der nu Vidnesbyrd paa Vidnesbyrd om Jesus Kristus, Syndernes Frelser og Ven.

Den værste Hindring for Missionen var Drukten, som denne vedligeholdtes paa de utallige „W“ og Brændevinskejper derinde. Regeringen saa, at den maatte træde til. Missionærernes Beretninger vare tomme afklæbte Parlamentmedlemmer for „De“, og Parlamentet vedtog en Lov om Rationering og stillede Værtshusene under Politiets Tilsyn.

Blant de faldne Kvinder og de hjemløse Børn aabnedes der et stort og beundringsværdigt Rebningsarbejde. Vi behøver blot at minde om den værdifulde Lege, Dr. Barnardos storartede Børneanstalter og Kolonier for disse Londons „Gaderabere“, som disse hjemløse Børn kaldes. I Følge disse Beretninger har reddet henved 37,000 saadanne stakkels Børn fra moralsk Undergang. Selvfølgelig ere ikke alle blede aandelig redbede; men Tusinder ere, som det bevidnes af Politiets Protokoller, blede oplandede under Livsforhold, der gøre det muligt at vinde dem tilbage for Samfundet. Her have Høllskolerne (ragged Schools) gjort en stor forberedende Gerning, grundet af Bymissionærerne og idrig støttet af Citymissionens trosfaste Ven og Bestyrer Lord Ashley — Earl of Shaftesbury.

Til Bymissionen i allerførste Række maatte hense „Bymissionen“. Der opgives i 1850 at have været ca. 800 Mennefter i London, som bitterlig levede af „Spert“, medens ca. 50,000 som hæft mistænkte sig under Politiets Opsigt. De levede i „aktstændig organiserede Samfund“, med deres eget Primurprog, deres egne Logihuse, Forlystelsesksteder m. m. De vare delte i forskellige Klubber efter de forskellige Former, Jæderstue, Kotelstue, Lommestue, „Nict-tigger“ d. v. s.: saadanne, som stode i Forbindelse med de berøgtede Huse, „bug-hunters“, Bondesangere o. s. v. Mr. Jackson var en af de seclige Bymissionærer, der optog denne særlige Mission. Under stor Livsfare slog han sig ned herude, men blandt eftersaaendene ved sin besidende og kloge Oparbejdelse i den Grad disse Bøller og Forbrudernes Tilbud, at de efterhaanden med en vis Stillehed tabte ham, „vor Missionær“. Det var en høj, hørbred Mand, der nos, hvad de fysiske Kræfter angik, syntes at kunne tage op med et Par Mand paa en Gang.

Han havde et Par Sjine, der paa en Gang gennemsluede og opmuntrede den, han talte til. I hans Modtagelse værdifulde mødtes de besynderlige Modfælinger, lige fra den elegante Lebrager til Lazaronen uden Stø og Skjorte. Mange af dem var blede berørte i Samvittigheden ved de egentlige Møder og kom her for at søge Raad og Hjælp til at komme ud af deres Syndelid. Som Eksempel paa den Maade, han forstod at tage disse Mennefter paa, hidfærdtes i fortoret Form en lille Tildragelse fra hans Dagbog.

En Aften indtraf der sig en ung Ragabond, hvis tætlippede Haar rødebe et nylig tilendebragt Fængselsophold.

Han kom for at faa Hjælp. Han havde forgæves søgt Arbejde og Mad en hel Dag. „Hvad hedder Du?“ „Tom Pullings“. „Det er jo faist Naavn!“ „Javel, jeg hedder Robert Wilson“. „Det er jo atter Løgn. Sig mig Sandheden rent ud.“ „Nu kom den frem. „Hvor længe har De levet af at stjæle?“ „Tre Aar, saa længe jeg har været i London.“

„Hvorfor kom De til London?“ „Jordi min Mo'r døde og jeg ientte at faa Arbejde“. „Hvorfor tog De da ikke Arbejde i Stebet for at stjele?“ „Jordi jeg ikke kan lade være med at hugge, hvad jeg kan faa fat paa. Jeg har været fem Gange i Fængsel.“ „Hvorledes var Deres Møder — var hun god imod Dem?“ „Ja, hun var; men nu er hun død.“ „Har Deres Møder aldrig lært Dem at bøde?“ „No, da jeg var lille.“ „Kan De ikke huske noget af det, hun lærte Dem?“ „Jo, men nu er det saa længe siden, og — jeg vil nødig tale om den Ting.“

Jackson mærkede, at han stod med Nøgen til den unge Fjers Hjerte i sin Haand. Han tog sin Pung op af Kommen, lagde den lige iom i Distrikktion fra sig paa Bordet og forlod Værelset en lille Stund. Da han kom tilbage, sad den unge Mand, der endnu Jackson git hen og lagde sin Haand paa hans Stulder. „Hvorfor er De ikke gaaet Deres Vej?“ De jagde jo ser, at De kunde ikke lade være med at stjæle, har De da ikke set min Pung lige for Deres Sjine?“ „Jeg kunde ikke.“ „Jeg kunde ikke; jeg kom til at tænke-paa, hvad Mo'r vilde sige, naar hun saa, hvad jeg er bleen til.“

Saadan blev Betendilskabet stift. Jackson saa nu venlig paa ham og sagde: „Den Gud, som er de Fæderløses Fæder, hører de elendiges Bøn, naar de raabe til ham. Saa nu op og læg Deres Haand paa min Pung, som om De vilde stjæle den, og sig saa bag efter mig: „Fader, du, som er i Himlen, led mig ikke i Fristelse, men fri mig fra det onde.““ Halvt høifende gentog den unge Mand nu Ordene, og da Jackson havde faaet ham til at gentage dem endnu en Gang, stode han selv til: „For Jesu Skyld, Amen!“

Jackson stoffede ham Naiteløst og Affensmad og sit ham allerede næste Morgen anbragt paa en af Londons mange Arbejds- og Redningsanstalter. Efter lang Tids upaaflagelig Oparbejdelse her kom han bort fra London, sit Arbejde i sin Fæderlyd, hvor han senere levede som gift Mand, en betændende Kristen.

Det er saadanne Mand som Jackson, der have virket mere end mange Politiforanstaltninger. Hovedsageligigheden var at faa de mange stakkels Mennefter anbragte borte fra de ulystelige Forhold. Lord Shaftesbury fortæller selv et Sted om et Besøg, han en Gang aflagde i Nat ude i Syd-London hos Jackson blandt ca. 400 Mand af værste Slags. Efter en kort, opbyggelig Indledning blev der givet Mændene Lejlighed til at udtale sig. Vorden spurgte dem: „Sig mig, har I nu virkelig sat eder for at opgive eders sørgelige Liv?“ — Et langt, enstemmig Ja! — Shaftesbury lovede enhver, som i to Maanedere afholdt sig fra at stjæle, Rejsepenge og Andelsning til Amerika. Ved Udgangen stoffedes de om ham og mumlede: „Gud velsigne Dem!“ „Det git mig saadan til Hjerte“, siger han selv, „at da jeg kom ned, græd jeg mine hebe Taarer.“

Paa deres Oparbejdelse kom en „stere berken. Om de første 100, som han ved sin Indskyldelse stoffede bort som Matroser og Røgbyggere, hørte han aldrig nogen Klage, og efter flere Aars Forløb kunde Jackson kun paapege ca. 50, der vare vendte tilbage til deres gamle Liv. Jackson døde 1883, men er efterfulgt af andre opofrende og dygtige Vidner om Herren. Nu særdes man forholdsvis trygt i Whitechapel i Følge med „Manden med Boggen“, som Børnene talde Citymissionæreren. Man har lært at indse, at Guds Rige ikke bestaar i Ord, men i Kraft.

E. H. S. N. S. N.

Gunde i Krigstjenesten.

Hunden har af alle Husdyr fra de tidligste Tider sluttet sig inderligt til Menneftet og har ved sit Sniilde, sin Trofskab og Løvevillighed forstaaet at gøre sig næsten uudværlig. Den hjælper Hyrden at holde sammen paa den ham betroede Hjord, den erfarer Gfimoerne og de nordfribriske Folkelærd Hesten som Træk — og Laiddyr, den følger med Jægeren for at opspore Bildet og vogter sin Herres Hus og Gaard for uvelkomne Gæster. Den kan afrettes til at bejerge Vænder, der var faare Store St. Bernhards Hospitium over jo endnu den Dag i Dag de jaatalde „St. Bernhardshundere“ mærkelige velsignelsesrige Samaritanergerning og Redningsarbejde. Den berømte „Barry“, reddede saaledes i sin Levetid ikke mindre end 70 Mennefter, der var farne vilde og ved at omkomme i Sneformene mellem Klipperne.

Allerede under den nordamerikanske Borgerkrig (1861—65) gjorde man Forsøg paa at anvende Hunde i Krigstjenesten, men det er dog først i den allernyeste Tid, at man er begyndt paa en systematisk Afrettelte af saadanne „Krigshunde“.

Den tyske Dyrerøler og Forfatter Bungenberg som — ved at læse Meddinger fra Krigstjenestestuen — til atter og atter at gøre sig det Spørgsmaal: „Hvad nytter os alle lægevidenskabelige Fremstrib, naar vore saarede paa Slagmarken dog ikke bliver bunde, naar der bestandig, foruden døde og saarede, bliver ved at staa saa stort Antal „Iavne“, hvorom ingen ved Besked, paa Listerne?“

Itte sjældent finder man paa Slagmarken døde, der synes at kunne være reddede, derjom Ambulancen blot havde opdaget dem i Tide. Bungenberg kom i Tanker om, at Hunden paa Grund af sine naturlige Anlæg og med sit fine Instinkt her iffekt maatte kunne gøre Nytte ved at opspore de saarede, som Ambulancebærerne ikke var i Stand til at finde. Han begyndte derfor paa egen Haand at dressere Hunde til Sundhedsstjeneste i Krigen.

Paa den virkelige Slagmark har de Bungenbergske Hunde rigtignot endnu ikke haft Lejlighed til at ndmærke sig, men de stode Lov til i Fjor under den store Manøvre ved Koblenz at vise sig udmærket brugbare i Sundhedsstjenesten. 200 Solbater fik Befaling til at anstille sig som saarede og lægge sig rundt omkring paa forskellige Steder i Stoven, hvorefter 500 Ambulancer stilledes ud for at søge efter dem. De fandt alle de saarede paa tolv Mand nær, medens fire Hunde, der var udsendt i Løbet af Ratten, snart sporede ogsaa disse op, og da Forsøget gøtogs ved Dagen, reddede Hundene endog 18 Mand mere, som var udbaaede Ambulancens Opmærksomhed.

Hundene bliver, forinden de stilles ud, forsynede med Forbindelsesstoffer og Forfriskninger, og naar saa de kloge Dyr stöder paa en faaret, lægger de sig ned ved Siden af ham, at han kan styre sig ved et Drag af den lille Flaske. Hundene bærer om Halsen, og maaste selv lægge den første Forbinding om. Er Manden i Stand til selv at gaa, fører Hundene ham derpaa hen til den Ambulancevogn, der har udsendt dem, men kan han ikke vøre sig, løber den selv tilbage og henter Hjælp.

Hundene viser sig imidlertid ogsaa brugbare til meget andet end at tjene ved Ambulancen; man er f. Eks. nu i den tyske Hær begyndt at dressere dem til Vagt og Sportjæstene. Der kommer det ikke blot an paa at vække og udvilde sig medfødt Instinkt, men i flere Tilfælde ogsaa paa at holde sig fuldstændig rolige, selv naar der skydes, de maatte lære at gaa i Lommer, d. v. s. i naar de føres i Tøjse, altid, med sænket Hoved, at holde sig ved Vognens venstre Ven, uden at lade sig lokke ud af Sporet, indprente sig nye den Vej der tilbagelægges. Ved Siden af at beherske sig maatte Hundene jo imidlertid ogsaa være vaaftomme paa rette Sted — navnlig paa Forposttjeneste — at de kan sikre Troppesdelingen mod at blive overrasede.

Men de lader sig ogsaa udmærket bruge som Budebringere: Etal der stikkets Meddelelser affted paa lange Afstande, da maas Hundene ganske vist staa tilbage for Bredbuen, men som Depechebriinger paa kortere Strækninger bærer den ubetinget Prisen. Etal f. Eks. den i Slaget fremrykkede Skytteledende sende en Depeche til den tilbageblevne Overkommando, skriver en Officer hurtig Meldingen ned og indprenter den foran ham siddende, ommærksomt lyttende Hund at gøre fine Sager godt. Som en Pil fluer Hundene af Sted og forreter sit Grinde, medens de øvrige Hunde følger Skytterne i Tiden. Spejndede ser de sig om, rede til at adlyde det mindste Bink, men uden at give en Lyd fra sig, om saa ogsaa Gævverene knalder nok saa lystig omkring dem. Naar Trækningen er endt og Jægerne slaar sig ned i Stoven, lejrer Hundene sig ude paa Marken i fredeligt Samvær med Officerenes Heste. Lader Hjenden Krigeue i Klo, faar Hundene maaste ogsaa Lov til at forevise de kunstigflæde, de kan, og heri har ingen bragt det saa vidt som „Pepusch“, der selv klatter op i Træerne og bringer ned, hvad den finder deroppe.

Det tyske „ostasiatistiske“ Jægerkompagni førte et Antal saadanne dresserede „Krigshunde“ med sig til Kina, hvor de for første Gang kom til at vise sig paa en rigtig Slagmark.

er jo det dejligste Blad hvittpapir“. Det er Olaf Poulsen, som har opfundet Herolds Ansigt; det har gjort lige saa stor Gavn som hans Stemme.

De skønneste Billeder har der været malet paa det: den ulykkelige Faust, den drømmende Duf, den ædle Lohengrin, den trolose Turidbo, den forpinte Don Jose. Hvert Billede var et lille Mesterværk af Målerkunst.

Han er en lykkelig Operasanger og en ung Kammerfanger. Gaar hans Sejersgang vedblivende saa stormende let — og hvorfor stude den ikke gøre det? — vil han snart kunde sige som sin Yngling, der var mæt af Lykke: „Jeg vilde ønske, at jeg havde et Luste!“

The Wall Street Journal

giver Raad og bevarer, uden Betaling, enhver Førepørgsel angaaende Vængebringelse; underlygger Aarlagene til Vængemarkedets Bevægelser; fremlægger Kædgeringer, der bestemmer Værdien af Garantier; analyserer og Igenemgiver Jernbane- og Industri-Rapporter; har fuldstændig Førtægnelse over Gjendomsindtægter; noterer aktive og passive „Stocks“ og Obligationer; holder Førtægnelse over de seneste Salg af Obligationer og Fortjensken ved Indtægter efter Prijerne.

Den, som daglig raadfører sig med The Wall Street Journal, er bedre i Stand til at kunne anvende sine Vænge sikkert og forbeholdt og give Raad desangaaende, end den, som ikke gør det.

Udgives daglig af Dow, Jones & Co., 4 Broad St., New York. (Wall Streets ældste Anbudsagentur.) 28 om Aaret; \$1 for en Maaned.

Anbefaling.

Danish Luth. Publ. House, Blair, Neb. Angaaende vor ny Symaskine „Danstereen Nr. 1“, da er vi meget vel tilfreds med den. J. M. Frandsen, Ord, Neb.

Den, som daglig raadfører sig med The Wall Street Journal, er bedre i Stand til at kunne anvende sine Vænge sikkert og forbeholdt og give Raad desangaaende, end den, som ikke gør det.

Pianover og Orgler.

Ran gid mig Underretning til at give Oplysning angaaende Udsættelse og Betingelser for Leje af og Solg af Pianoer og Orgler, og man skal finde, at ingen har bedre Betingelser til at tilbyde. Oplysninger om de forskellige Betingelser, der ligger under, sendes gratis. Carl Mautland, Minneapolis Music Company, 606 Nicollet Avenue, Minneapolis, Minn.

FRU OLSENS VÆRDFULDE SALVE.

Bruganvisning. Smør lidt paa en in nedlag og læg paa såret.

Solges hos FRU O. L. SENS, 97 W. 2d St., P. Youngs, N. J. PRIS 25c.

Fru Olsens Salve er udmærket for brandsaar, bylder, gamle saar, ozema, skjøgsop, saare brystvorter og alle andre hudsygdomme.

Til enhver, som indsender 25 cents i Frimærker, vil vi sende Salven frit.

DON'T BE FOOLED!

Take the genuine, original ROCKY MOUNTAIN TEA Made only by Madison Medicine Co., Madison, Wis. It keeps you well. Our trade mark is on each package. Price, 5c cents. Never sold in bulk. Accept no substitutes. Ask your druggist.

RIPA'S

Der er næppe nogen Slags Sygdom, som ikke bliver hjulpet ved Brugen af RIPA'S Fabriks Salg og Væretaler. En 50 Cts. Balle er net for et almindeligt Tilfælde. En Familienkasse til 60 Cts. er net til et helt Aar.

En Lyffens Yndling.

Saadan en Karriere gør kun en Lyffens Yndling: Vagertæling, Vagterdreng, Seminarist, Hjelpe lærer, Sangforeningsmedlem, Kommunerelær, Operasanger, Operans formemte Kraft og Trækplaster, kongelig Kammerfanger.

Det lyder ganske som Væventyret om den grimme Ulling.

Et Væventyrer Herolds Historie allerede, og hvem veed, hvad den vil blive — hvorledes den en Gang vil slutte.

Hans Historie er vist fortalt før, men den er saa god, at den ikke kan høres for ofte.

Atten Aar ung kom han første Gang til København paa Gennemrejse og aflagde Besøg hos det kongelige Teaters Chef, Kammerherre Falleren. Han vilde til Teatret; hvad han vilde der, vidste han vist ikke rigtig selv. Søjge, danske spille Komedie, hvad som helst.

Kammerherren vilde ikke have ham. „Han saa røddiom ud; ham kunde vi dog virkelig ikke stille op i Korset,“ sagde den firlige gamle Herre.

At Herold vilde noget andet og mere end at hygne i Korset, havde Kammerherren slet ikke forstaaet.

Smut var Herold nu virkelig ikke. Han var — og det er han jo endnu — saa lys som en Maanedes stinuat. Alt er hvit paa ham lige til Tjenvippene. Og den Statuer, han nu har, den manbigge Skikkelse, det frejdige Blis, var der ingen Antydning til. Han var smal og hulkindet; han levede ofte Maanedere uden at smage andet end Sild og Kartofler, fortæller han nu — den Gang talte han ikke om det. Af de to med Maade anvendte fortærfelige Næringsmidler skal man jo ikke blive nogen Klodis, naar man slet ikke faar andet.

Da Herold anden Gang aflagde Besøg paa hans triste Magerhed blev han til klædelig Stankhed og han var en Sanger med store Betingelser.

Men lys var han jo endnu, saa lys, at han skinnede, naar han stod paa den mørke Scene.

„Det git at høre paa — men som han ser ud“, sagde Theatrets Kunstnere, der havde hørt ham paa Prøveren, „han er jo ligefrem selvlygende.“

„Det er der Raad for“, mente Olaf Poulsen.

„Hvorledes det“, spurgte Herold.

„Unge Mand“ svarede den høilystomme Komiker, kender De ikke Deres Shakespeare? Væed De ikke, hvad Hamlet siger: Gud har givet Jer et Ansigt, og I laver Jer med Eminke et andet! Val Dem det Ansigt, De mangler — det, De ha-

Symaskiner.

Billige Priser.

Der er næppe nogen Slags Sygdom, som ikke bliver hjulpet ved Brugen af RIPA'S Fabriks Salg og Væretaler. En 50 Cts. Balle er net for et almindeligt Tilfælde. En Familienkasse til 60 Cts. er net til et helt Aar.

10 Aars Garanti.

„Danstereen“ Nr. 2 er absolut den bedste Symaskine, der fabrikeres, og kan maale sig med hvilken som helst Maskine til langt højere Pris. Den har tillige den Fordel frem for „Danstereen“ Nr. 1, at den kan lukkes ned. Træarbejdet udføres, efter Køberens Omfete, enten i Et eller Væretaler træ.

10 Aars Garanti.

Godde Maskiner.

Vi ser os i Stand til at bringe vore Læfere nogle specielle Tilbud paa første Klasse Symaskiner, i Følge en Kontrakt, vi har med Fabrikanten af en af de bedste Symaskiner, der fabrikeres.

„Danstereen“ Nr. 1 er i alle Maader en god, solid og billig Symaskine. Den lyder hurtigt, uden Støj, har 4 Stuffer og er af nyeste Konstruktion. Der gives 10 Aars Garanti paa Maskinen. Enhver Køber vil blive fuldt tilfreds med en saadan Symaskine, og skalde den ikke være tilfredsstillende, kan den tilbageendes.

„Danstereen“ Nr. 2 er absolut den bedste Symaskine, der fabrikeres, og kan maale sig med hvilken som helst Maskine til langt højere Pris. Den har tillige den Fordel frem for „Danstereen“ Nr. 1, at den kan lukkes ned. Træarbejdet udføres, efter Køberens Omfete, enten i Et eller Væretaler træ.

10 Aars Garanti.

Meget af tilfredsbringende Ser af alle de nyeste Attachmenters for laadet almindelige Symaskiner som den fineste Kjøpning, samt det nødvendige Parti. Møde o. s. v.

„Danstereen“ Nr. 2. Pris: \$18.75.

Vi skal gerne bevare alle Spørgsmaal med Hensyn til disse Maskiner og give Oplysninger frit. Skriv kun til os og vi vil give armere Forklaring. Besøget bedes sendt med Bestillingen.

Til ovennævnte Priser maa Køberen lægge Fragten til deres nærmeste Jernbanestation. Fragten er 95 Cents for hver 500 Mil og betales ved Modtagelse.

Til saadanne, som mulig tænkte, at vi ikke kan levere Maskiner til de nævnte Priser, skal bemærkes, at enhver Køber, som ikke skalde finde Maskinerne i enhver Henseende som bestrebet, kan sende dem tilbage, og vi skal sjældentlig returnere det betalte Udslag for Fragt etc.

Erkøbtigh

Danish Luth. Publ. House.

Ur. „Danstereen“, Blair, Neb.